

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Жалба бр. 53249/08
Снежана ГЕРОВСКА ПОПЧЕВСКА
против Република Македонија

Европскиот Суд за Човекови Права (Прв Оддел), заседајќи на 17 Октомври 2017 година во Совет составен од:

Aleš Pejchal, Претседател,

Armen Harutyunyan,

Jovan Plevski, судии,

и *Renata Degener, Заменик Секретар на Одделот,*

Имајќи ја предвид горе наведената жалба поднесена на 1 Ноември 2008 година,

Расправајќи по истата, одлучи како што следува:

ПОСТАПКА

1. Жалителката Г-ѓа Снежана Геровска Попчевска, е македонски државјанин која е родена во 1954 година и живее во Скопје. Таа беше застапувана пред Судот од страна на Г-ѓа А. Поп-Трајкова Вангели, адвокат од Скопје.

2. Македонската Влада (“Владата”) беше застапувана од страна на нејзиниот агент Г-дин К. Богданов кој го наследи Г-ѓа Д. Цонова.

3. Жалителката, поранешен судија се жалеше според член 6 од Конвенцијата во врска со наводна неправедност и ретроактивна примена на закон во постапка во која била задолжена со зголемен данок кој се однесувал на парични средства, чиј прием таа задоцнето го пријавила до Државната комисија за спречување на корупцијата.

4. На 28 Август 2014 година горе наведените жалби беа доставени до Владата а во останатиот дел жалбата беше прогласена за недопуштена, врз основа на Правилото 54 § 3 од Правилата на Судот.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

ФАКТИ

А. Управна постапка во врска со испитувањето на потеклото на паричните средства на жалителката

5. По барање на Државната комисија за спречување на корупцијата, Управата за јавни приходи отпочнала постапка за испитување на потеклото на парични средства (38,000 евра (EUR)) кои биле уплатени на банкарска сметка на жалителката во 2004 година.

6. По сослушување на жалителката, на 26 Декември 2006 година Управата за јавни приходи утврдила дека жалителката не успеала да докаже дека средствата кои се во прашање биле законски стекнати, и ја задолжила да плати персонален данок на доход во висина од 70% од непријавените средства – данокот кој и бил наложен на жалителката изнесувал 1,627,712 македонски денари (MKD – приближно 26,500 евра), стапка предвидена во Законот за спречување на корупцијата (“Законот од 2004 година”). Ги отфрлила тврдењата на жалителката дека предметните парични средства биле префрлени на нејзината сметка од страна на нејзиниот брат за возврат за нејзиното откажување од правото на наследство на семеен имот. Министерството за финансии ја потврдilo ваквата одлука, наоѓајќи дека жалителката не успеала да ги пријави овие парични средства при Државната комисија за спречување на корупцијата во рок од триесет дена од добивањето на паричните средства кој временски рок е предвиден со Законот.

7. Жалителката поднела барање со кое ги оспорувала ваквите одлуки, барајќи од надлежниот суд да одржи „усна расправа,, - во смисла на фактичката сложеност на случајот и невообичаеноста на истакнатото правно прашање – и да се презентираат дополнителни експертски докази. Таа исто така тврдела дека Законот од 2004 година не предвидува временски рок за пријавување на зголемување на средствата на едно лице. Временскиот рок од триесет дена бил вметнат во формулацијата на законот на 1 Декември 2006 година – односно веднаш по трансферот на паричните средства на нејзината сметка – и од тие причини не може да се примени во нејзиниот случај. Барањето на жалителката било препратено до Министерството за финансии, чии што поднесоци со одговори не биле доставени до жалителката.

8. На 4 Април 2008 година Управниот суд го одбил барањето на жалителката не наоѓајќи причини да отстапи од одлуките на административните органи. Судот утврдил дека жалителката требала да ги пријави предметните парични средства во “разумно време, што било триесет дена – временски рок утврден за поднесување на анкетен лист [од страна на лицето кое било] назначено во [јавна] служба”. Судот не го коментирал барањето на жалителката за “усна расправа” и предлагањето за експертски докази.

Б. Кривична постапка против жалителката

9. На 18 Февруари 2009 година јавниот обвинител ја одбил кривичната пријава против жалителката со која се обвинувала за прикривање на потеклото на несразмерно стекнат имот – (односно парични средства кои се екстремно високи во споредба со редовните приходи на засегнатото лице), кривично дело казниво по Кривичниот Законик. Обвинителот нашол дека жалителката не ги прикрила паричните средства кои се во прашање и дека истите биле законски префрлени на нејзината банкарска сметка од страна на нејзиниот брат за возврат за имот кој тој го наследил од нивните родители.

В. Последователни случувања

10. На 1 Март 2010 година жалителката побарала преотварање на управната постапка означена погоре. По неколку повторувања, со решение од 13 Октомври 2015 година, Министерството за финансии го одобрило барањето и наложило управната постапка да биде преотворена во смисла на обвинителската одлука. Решението на Управата за јавни приходи од 26 Декември 2006 година било поништено *ab initio* и било наложено преиспитување на случајот.

11. Во обновената постапка, на 2 Февруари 2016 година Управата за јавни приходи утврдила дека паричните средства биле законски стекнати и не можат да се оданочат. Соодветно, ја запрела постапката во врска со испитувањето на потеклото на овие парични средства.

12. Врз основа на наведената одлука, жалителката побарала Управата за јавни приходи да и го врати износот од 1,627,712 македонски денари, заедно со соодветна камата (чиј износ не го навела). Таа исто така тврдела дека не се откажала од правото да бара надомест врз основа на општите правила за штета. На 6 Април 2016 година Управата за јавни приходи го одобрила барањето на жалителката и наредила износот од 1,627,712 денари да и биде вратен. Ниедна од странките не ја обжалиле ваквата одлука и покрај фактот што експлицитно содржела поука за правен лек (конкретно, дека за предметната одлука било предвидено право на управна тужба пред Управниот суд). На 22 Јуни 2016 година горе наведената сума и била исплатена на банкарска сметка на жалителката.

ПРАВО

НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 6 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

13. Во врска со управната постапка која била завршена на 4 Април 2008 година, жалителката се жалела на недостаток на усна расправа пред Управниот суд, повреда на принципот на еднаквост на оружјата; исто така се жалела на ретроактивна примена на законска одредба која не била во сила во моментот кога бил извршен трансферот на паричните средства. Таа се повикала на Член 6 од Конвенцијата, кој досега во својот релевантен дел, гласи како што следува:

““ Во определувањето на неговите граѓански права и обврски ..., секој има право на правично ....судење ..... пред ..... суд ...”

A. Тврдења на странките

14. Во смисла на фактот дека оспорената постапка била повторно отворена и на жалителката и биле вратени паричните средства со кои била задолжена во оваа постапка, Владата тврдеше дека таа не може да се смета како “жртва” во смисла на значението на Член 34 од Конвенцијата. Случувањата кои настанале последователно по жалбата на жалителката истакната пред судот биле во нејзина корист и претставуваат доволен надомест за секакви наводни повреди. Владата го повикала Судот или (i) да ја прогласи жалбата за недопуштена по основ на тоа дека жалителката не може повеќе да тврди дека е жртва на наводни повреди или (ii) да го отфрли случајот од својата листа на случаи.

15. Жалителката тврдеше дека преотворањето на оспорената постапка и враќањето на преплатениот данок не треба да го спречат испитувањето на жалбата. Наводните прекршувања за кои се жалела пред Судот не биле признати ниту било понудено некакво обештетување во тој поглед. Соодветно, фактот што и бил вратен преплатениот данок не ја лишувал од статусот на “жртва”. Напротив, штетата која ја претрпела на сметка на фактот дека оспорената постапка не била во согласност со Членот 6 од Конвенцијата, била неповратна. Таа исто така забележува дека имала право на камата на износот со кој била задолжена за време на оспорената постапка.

Б. Оценка на Судот

16. Како што Судот во неколку наврати сметаше дека одлука или мерка поволна за жалителот не е во принцип доволна за да го лиши од негова или нејзината положба како "жртва" за целите на Членот 34 од Конвенцијата освен ако националните власти признале, било експлицитно или суштински, а потоа овозможиле соодветна и доволна компензација за прекршувањето на Конвенцијата (види *Murray v. the Netherlands* [GC], бр. 10511/10, § 83, ECHR 2016).

17. Што се однесува до тоа дали жалбата треба да биде одбиена како спротивна *ratione personae* на одредбите од Конвенцијата како резултат на тоа што оспорената постапка била преотворена и парите и биле вратени на жалителката, Судот забележува дека националните власти кои постапувале по овој случај не нашле повреда на релевантните одредбите на Конвенцијата во смисла на жалбените наводи на жалителката (види *Dalban v. Romania* [GC], бр. 28114/95, §§ 41-45, ECHR 1999-VI).

18. Во отсуство на такво утврдување на повреда од националните власти, Судот смета дека не може да ја прогласи жалбата за недопуштена и да ја одбие (согласно Член 35 § 4 *крајно* од Конвенцијата) на основ дека жалителката не може да тврди дека е "жртва" на наводните повреди (види *Pisano v. Italy* (отфрлање) [GC], бр. 36732/97, § 38, 24 Октомври 2002 година).

19. Следува дека првичниот приговор на Владата мора да биде одбиен.

20. Таквиот заклучок не го прави за Судот непотребно испитувањето дали случајот треба да се исклучи од листата поради случувањата кои настанале по објавувањето на случајот, на основите предвидени во Член 37 § 1 од Конвенцијата, кој гласи:

"1. Во секој степен од постапката, Судот може да одлучи да отфрли определена жалба од списокот на предмети, доколку околностите овозможуваат да се заклучи

(а) дека жалителот ја повлекол жалбата; или

(б) дека спорот е решен; или

(в) дека, од било која друга причина, чие постоење го утврдува Судот, не е повеќе оправдано да се продолжи со разгледувањето на жалбата.

Сепак, Судот продолжува со разгледувањето на жалбата ако тоа го бара почитувањето на правата на човекот загарантирани со Конвенцијата и нејзините протоколи. ..."

21. Бидејќи жалителката даде јасна индикација дека има намера да продолжи со нејзината жалбата, под-точката (а) од Членот 37 § 1 не може да се примени. Со цел да се утврди дали Членот 37 § 1 (б) се

однесува на конкретниот случај, Судот мора да одговори на две прашања: прво, дали околностите по кои жалителката директно се жали сеуште опстојуваат и, второ: дали ефектите од можната повреда на Конвенцијата на сметка на овие околности се исто така надоместени (види *El Majjaoui u StichtingToubaMoskee v. the Netherlands* (отфрлање) [GC], бр. 25525/03, § 30, 20 Декември 2007 година).

22. Имајќи ја предвид природата на настаните по објавувањето на случајот и по забелешките на странките, смета дека случајот е решен поради следниве причини.

23. Прво, Одлуката на Министерството за преотварање на спорната постапка резултирала со укинување на задолжението за плаќање од 26 Декември 2006 година. Таквиот налог за задолжување е укинат *ab initio* и соодветно бил лишен од произведување на правен ефект. Последователно, обновената постапка во смисла на испитувањето на потеклото на средствата на жалителката била прекината (види, *mutatis mutandis, Dimitriev v. the former Yugoslav Republic of Macedonia* (dec.), бр. 16345/03, 10 Март 2009 година). Дури и да претпоставиме дека Судот треба да ја разгледа основаноста на жалбата и да ја утврди во корист на жалителката, супервизијата на Комитетот на Министри на извршувањето на одлуките според Член 46 од Конвенцијата не може повеќе да ја следи целта на повторно отворање на постапката во случајот на жалителката (види *Pisano*, цитиран погоре, § 45).

24. Второ, Судот забележува дека откако задолжението за плаќање било укинато и обновената постапка прекината, жалителката успешно побарала да и бидат вратени парите кои ги платила на основа на таквото задолжение. Секое барање за камата на таа сума требало да биде направено во контекстот на таа постапка или според општите правила за штета, кои и биле достапни на жалителката. Во такви околности, Судот е уверен дека можните ефекти од ситуацијата на која жалителката се жалела, биле доволно поправени.

25. Во смислана горенаведеното, Судот смета дека прашањето било решено во смисла на значението на Член 37 § 1 (б) од Конвенцијата и во поглед на почитувањето на човековите права како што е дефинирано со Конвенцијата и нејзините Протоколи, не е потребно да се продолжи со испитувањето на жалбата според Член 37 § 1 *крајно*.

26. Соодветно, случајот треба да биде отфрлен од списокот на предмети.

Заради овие причини, Судот, едногласно

Одлучи да ја отфрли жалбата од листата на предмети.

ГЕРОВСКА – ПОПЧЕВСКА против РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА - ОДЛУКА

Изготвено на Англиски јазик и објавено во писмена форма на 16
Ноември 2017 година.

Renata Degener
Заменик Секретар

Aleš Pejchal
Претседател